

до колкото е можалъ, полза; за това не е ни чудно, чѣнъ се готвехме за испроважданието му, съ което да му изразимъ признателността си, нъ той се положително отказва отъ всѣкакви обѣди или закуски. «Вий сте тукъ най старшия отъ всички, Теодоръ Михайловичъ!» казва ми той въ присѣдствието на генерала Давидова, «и за това азъ ви моля да предадете на всички г. г. офицере моята признателность, а заедно съ това да имъ съобщите, чѣ азъ ги моля да ме освободятъ отъ обѣда!» Азъ му неотвърнахъ повече нищо и се опѣтихъ да съобщя на дружиннитѣ командири рѣшението на Николая Григориевича; всичкитѣ останаха малко зачудени и докачени и затова находящитѣ се тукъ трима дружинни командири рѣшиха да отидатъ втори пътъ при генерала съ надѣжда, чѣ ще го придуматъ, нъ никакви доводи не сж могле да измѣнятъ генералското рѣшение.

12-ий ФЕВРУАРИЙ.

Днесъ доведоха при К. Б. Бонева опълченеца отъ 1-та рота на 3 та дружина, Семеона Монева; той билъ раненъ въ крака при Стара Загора, счупена му била кость, която се сега отново разранила. Моневъ е родомъ отъ Свищовъ, отъ давна се познавалъ съ Константина Борисовича, бивалъ е и въ Сърбия; той е служилъ тамъ въ Ибарската армия, дѣто, въ едно отъ по-големитѣ сблъсквания съ неприятеля билъ съвсѣмъ израненъ и оставенъ на бойното поле.

Когато сърбетѣ отстъпили и баши бозуцитѣ начевале да доколоватъ и събличатъ раненитѣ, то Моневъ се прекръстилъ и чѣкалъ своя рѣдъ. Рѣда дошълъ и до него, нъ отъ вънъ турцитѣ го помислили за мъртавъ; до него се доближилъ единъ отъ грабителитѣ, козналъ го на всѣкой случай по гърлото, отъ което Моневъ падналъ въ окончателно безчувствие.

Това обстоятелство му и помогнало да се спаси, тъй като никакви повече опити надъ него не сж правили, а на разсѣмване Моневъ дошълъ малко на себе и макъръ и слабъ, нъ пакъ можалъ да се потѣтре къмъ лагера си и на вечеръ чакъ едва се дотѣтрузилъ до аванпостовѣтъ, дѣто го прибрале и откарале на превязъчния пунктъ. Когато го